

Et Arv og Gæld vedgaaet i Boet, og Arvingerne saaledes ere de, der i Medfør af Skiftelovens § 19, 2de Punktum, ere at anse som havende Raadighed over Boet, vil den foran ommeldte Sondring mellem dem, der ere Arvinger i Kraft af Arveladerens Vilje, paa den ene Side og Tvangsarvingerne paa den anden Side komme i Betragtning. De førstnævnte — til hvilke maa henregnes ikke blot testamentariske Arvinger (og Legatarer) men ogsaa Intestatarvinger, der ikke tillige ere Tvangsarvinger, da deres Ret i Reglen vil kunne betages dem af Arveladeren — bør formentlig som hidtil være bundne ved Arveladerens Bestemmelse om, at Boet skal behandles af Ætsfutorer. Det vilde nemlig være unaturligt at tillægge dem en Beføjelse til at træffe — eller medvirke til at træffe — en Bestemmelse i Strid hermed, idet der af Testator overhovedet kun er indrømmet dem nogen Ret med den af Bestemmelsen om Boets Behandling af Ætsfutorer flydende Begrænsning. Men anderledes stiller det sig for Tvangsarvingernes Vedkommende, idet deres Ret som Interessenter i Boet er tilfiktet dem af Lovgivningen saaledes, at den for Tvangsarveloddens Vedkommende ikke kan berøves dem af Testator. Deres Ret har med andre Ord en saa selvstændig Karakter, at den for saa vidt fuldstændig kan stilles ved Siden af Kreditorernes Ret i Gældsfragaalesboer. Der stannes saaledes ikke at kunne være nogen Tvivl om, at der bør tillægges Tvangsarvingerne i Vedgaaelsesboer en tilsvarende Ret til at fordrø Boets Afgivelse til Skifteretten, dog at det ifølge Sagens Natur her bør være Kravenes Størrelse, hvorpaa det kommer an. Der er derfor givet Reglen i Forslaget § 1 Nr. 2 det nærmere Indhold, at Boets Afgivelse til Skifteretten kan fordrø af en eller flere Tvangsarvinger, hvis Andel i Boet udgør mindst Halvdelen af samme, og skønt Tvangsarvingerne vel, for saa vidt angaar den dem udover Tvangsloddens Beløb tilkommende Arv, i en vis Forstand kunne siges at staa i Klasse med Intestatarvinger, der ikke tillige ere Tvangsarvinger, vil det ikke blot være det mest praktiske men formentlig ogsaa det naturligte, at der ikke i den heromhandlede Henseende gøres nogen Forskel med Hensyn til, om der maatte være tillagt en eller flere af dem en større Andel end den til Tvangslodden sparende. Hvis saaledes en Arvelader f. Eks. har efterladt sig tre Børn som eneste Arvinger og tillagt det ene Barn $\frac{5}{10}$ af Boet, de to andre hver $\frac{2}{10}$, vil efter Reglen det førstnævnte Barn som repræsenterende over Halvdelen af Boet alene kunne fordrø dets Behandling overgivet til Skifteretten.

En Begrænsning i Tvangsarvingernes Ret til at stille et saadant Forlangende findes det dog rettest at gøre, for at ikke Ætsfutor skal være udsat for ved Chikanerier fra Arvingernes Side at hømmes i sin Virksomhed. Hertil sigter Slutningsreglen i Forslagets § 1 Nr. 2, at det der omhandlede Forlangende kun kan stilles en Gang under Boets Behandling. Paa den anden Side vil det her, hvor det drejer sig om et Spørgsmaal, i hvis Afgørelse Ætsfutor er personlig interesseret, ikke kunne tilstedes denne i Medfør af Bestemmelsen i Skiftelovens § 24 at tilføje den af en Værg for umyndige eller fraværende Tvangsarvinger tagne Beslutning om Boets Afgivelse til Skifteretten, og i Forslagets § 4 næstsidste Punktum er derfor optaget en udtrykkelig Bestemmelse herom.

I de Tilfælde, i hvilke henholdsvis Fordringshavere og Tvangsarvinger kunne fordrø Boet (afgivet til Skifteretten, maatte det uden udtrykkelig Lovhjemmel ogsaa tilkomme dem betingelsesvis at stille saadan Fordring, f. Eks. saaledes, at Boet skal afgives af Ætsfutor, medmindre denne stiller behørig Sikkerhed. Men til en Beslutning i sidstnævnte Retning bør der dog formentlig ikke fordrø en lige saa stor Majoritet som til en Beslutning om, at Boet ubetinget skal afgives. Forholdet maa, for saa vidt angaar Gældsfragaalesboer, vel principielt ses under samme Synspunkt, som naar der under en Konkursbehandling bliver Tale om at affordre Kurator Sikkerhedsstillelse, men den i Konkurslovens § 70 i saa Henseende foreskrevne Ordning vil dog ikke umiddelbart kunne overføres paa det her omhandlede Omraade, idet der bør holdes Afgang aaben for alle vedkommende til at hidføre et Arrangement uden nogen Medvirkning fra Skifterettens Side, for saa vidt dette kan ske, og idet derhos Skifteretten, der hidtil intet har haft med Boets Behandling at gøre, som Regel ikke vil kunne danne sig et tilstrækkelig begrundet selvstændigt Støn over Foranstaltningens Nødvendighed, saaledes som i Konkurslovens § 70, 2det Stykke, 2det Punktum, forudsat, men maa have en fast og let anvendelig Regel at holde sig til. Man har derfor i Forslagets § 2 foreslaaet en Regel om, at Sikkerhedsstillelse kan fordrø i Gældsfragaalesboer af mindst en Fjerdedel af mødende og stemmeberettigede Fordringshavere og i Overensstemmelse hermed, at der i Vedgaaelsesboer udfordres en Begæring fra en eller flere Tvangsarvinger, hvis Andel i Boet udgør mindst en Fjerdedel af samme, jfr. hermed Bemærkningerne ovenfor om de tilsvarende Regler i § 1 Nr. 1 og 2. Den Sikkerhed, der kan forlanges, skal være „be-